

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se olagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 23. januarja.

Čudno je, vendar pa istinito, da mala Bolgarija zavzema veliko pozornosti in da se ime Stambulov skoro tako često izgovarja in rabi, kakor imena prvih evropskih državnikov. Priznati se mora mogotcem v Sofiji, da kažejo nenavadno spretnost v napihovanji, zato se pa tudi radovedno pričakuje, kdaj se bode razpočila novodobna — žaba v bajki. Ta katastrofa je neizogibna, vpraša se samo še, kdaj? Prav dolgo ne bode treba čakati, kajti naj-novejši dogodki zde se nam že oznanjevalci druge sape.

Da na Bolgarskem ni vse tako, kakor bi vlada želela, je dognana stvar. Ako pa vzamemo v roke ruski list „Sviet“ in čitamo najnovejše vesti iz prestolnice bolgarske, potem se uverimo, da zvižaja, kruta sila in laž nemajo obstanka in da prej ali slej morajo umakniti se s pozorišča.

„Sviet“ prinaša v poslednji številki tri brzojavke iz Sofije, iz katerih bodo naši čitatelji najboljše posneli sedanji položaj v Sofiji. Rečene brzojavke so naslednje:

Ko je sveta bolgarska sinoda uradno naznanila vladi, da je pričela zasedanje svoje, pozval je minister vnanjih zadev in bogočastja, dr. Stransky, člane sinodine, da obiščejo njega kot ministra, v uradnem poslu tudi kneza, po etiketi. Nobenej teh zahtev pa ni mogel ugoditi Simeon Preslavski, predsednik sinodi, in navel je v sporazumljenji s starejšimi člani sinode, nastopne nagibe: 1. V razmerah mej sinodo in vlado ni v zakonu prav nič o takem pohodu članom sinode k ministru. 2. Knez sam je proti pravoslavju mnogokaj storil, kar se nikakor ne strinja z vršenjem etikete. 3. Eksarhat je samo začasno, do sestanka sinode imenoval škofa Kirila Skopskega Sofijskim eksarhijskim delegatom namesto Klimentova. Ko je sinoda pričela zasedanje, javilo se je škofu Kirilu, da ima svoje poslove izročiti sinodi, sam pa da preneha biti eksarhijski delegat. Sinoda je Kirila za to imenovala začasnim upraviteljem izpraznjene eparhije Vidinske. V tukajšnjih krogih se govori, da je vlada zaukazala škofu Kirilu, da se tej odredbi ustavi. Vlada namerava razpustiti sinodo, akoravno se je sešla z vladnim dovoljenjem.

Dne 24. decembra poslal je minister Stransky

sinodi dopis, v katerem pravi, da vlada s sinodo v „sedanji njeni sestavi“ ne more občeovati ter z ozirom na predstoječe praznike želi, da se škofi takoj povrnejo. Umeje se, da svete sinode škofje nikakor ne mislijo pokoriti se ukazom novega bolgarskega „vezirja“. Spor mej sinodo in vlado je brez dvombe resnobnej, nego vse dosedanje ministerske krize. Posledice utegnejo biti velike, borba pa bode grozna.

— Druga brzojavka slóve:

Dne 17. decembra došel je v metropolijo senjsko načelnik oddelku v ministerstvo za vnanje zadeve in bogočastje g. Gincev in poprosil je za avdijencijo predsednika sinode, škofa Simeona. Rekel je Simeonu, da je došel v imenu vlade in v imenu „njegove carske visokosti“ ter vprašal je škofa, zakaj se on s člani sinode še vedno ni predstavil ministerstvu in knezu? Škof Simeon odgovoril je v imenu tinoskega škofa Klimenta, Vračanskega škofa Konstantina (zaradi bolezni odsotnega) in ruščuskega škofa Grigorija, da on na noben način ne bode ugodil zahtevi vlade in kneza.

Pri tej priliki omenil je tudi razžaljenja, storjenega vsem arhijerejem, omenil tudi javne težnje knežev, da bi se širil katolicizem v deželi. Mej raznimi fakti naštel je škof nastopne: 1. Junija meseca došel je Ferdinand z vsem spremstvom proti cerkvenim določbam v ženski samostan v Koloferu. V samostanu je za njegove prisotnosti neprestano svirala godba in vršile so se posvetne zabave, ki so oskrunile sveti kraj. Razen tega dovolil je Ferdinand, da se je sredi dvorišča postavil katoliški altar in služila maša, v kateri namen je iz Plovdiva bil poklican katoliški duhoven. 2. Po poročilih, došlih sinodi, kupil je Ferdinand zemljišče, lastnino možkega samostana, da na njem sezida žensk samostan za katoliško propagando. 3. Vlada je na Ferdinandovo zahtevo ukazala pravoslavni cerkvi, da mora praznovati svetnika Ferdinanda in Klimentina, katerih pravoslavna cerkev ne pozna. Vse to vkupe ne dopušča sinodi, da bi pohodila kneza Ferdinanda, ob enem pa to pojasnuje sinode protest proti nezakonitemu delovanju kneza in vlade.

Na dalje se v brzojavki objavlja eksarhov govor na vlado, v katerem eksarh naglašja, da sinoda ravna popolnoma pravilno, da je pa zahteva vlade neopravičena in neosnovana. „Vsa Bolgarska je razburjena, povsod so močne patrolje. Garda

Ferdinandova je vedno pripravljena“. — Najznamenitejša pa je tretja brzojavka:

Vse se je začudilo odločnosti bolgarskega eksarha, o čegar mišljenji so se trosili lažnjivi glasovi. Stambulov je popolnoma glavo zgubil in ne vé, kaj bi storil; on besni, zapira, kdor mu pride pod roko in izdaje najčudoviteje naredbe. Razjarjenost narašča, Ferdinand je silno upadel in je dušno potr. On bi z veseljem takoj ostavil Bolgarsko, toda Stambulov pogleda vsakih pet minut v njegov kabinet, je li mali „Ferdica“ še vedno na svojem mestu, agenti angleške, nemške in drugih vlad pa imajo vedno pripravljene svoje kavase, da stražijo jadnega Ferdinanda. Nekateri poslanci potrčali in poteptali so rede, ki jim jih je princ „Ferdinand“ podelil in javno so ga grdili in psovali. Avtoriteta Stambulova je popolnoma na nič. — Na božič se v liturgiji ni imenovalo ime Ferdinand, kar je Koburga silno razkačilo. Škofje, pozvani v avdijencijo, neso došli. Srditost vedno večja. Ves narod je na strani duhovništva“.

Dualizem.

Najbolj vneti pristaš dualizma mora že danes priznavati, če hoče biti odkritosrčen in ako premisli vse razmere in odnošaje v obeh državnih polovicah, da je uvedenje dualizma bila velika napaka, ki se bode le težko dala popraviti. Vse dobrote, ki so se pričakovale od dualizma, so izostale, a pokazale so se druge kaj slabe posledice.

Tedaj, ko se je sklepal dualizem, se je mislilo, da bodo s tem zadovoljni Ogri. Prišlo je pa drugače. Danes Madjari neso dosti zadovoljniji, nego so bili pred dualizmom, pač pa mnogo prevzetnejši in ošabnejši. Pri njih se je res uresničil pregovor, „Der Appetit kommt beim Essen!“ Sedaj neso zadovoljni več z veliko avtonomijo, katera se jim je dala, hočejo še več. Radi bi imeli svojo vojsko, svojega vojnega ministra, pa tudi v vnanjih zadevah bi se radi odločili od Avstrije.

Debata o vojnem zakonu je nas precej poučila o teh madjarskih težnjah. Dala nam je spoznati, da tacih idej je gojé le opozicijskonalci, temveč celo vladni pristaši. Tudi od vladne strani se je naglašalo, da treba težiti za tem, da dobi Ogerska svojo vojsko, seveda z madjarskim poveljstvom, da nemški jezik ne bode oviral delovanja madjarskih

LISTEK.

Rodbinski spomini.

Ruski spisal G. P. Danilevski, prevel Vinko.

III.

Babičin raj.

(Dalje.)

Življenje Ane Vasilevne bilo je na stare dni v obče težavno. Sinovi bili so v službi, a hčere pomožene. Kratkočasila se je samo s knjigami. Strogo pravna, mnogo prečitavša in umna starka ni postala malodušna. Moževo gospodarstvo, to je res, bilo je tako slabo, da se časih ni bilo mogoče nikamor peljati, ko je bilo vendar v konjušnji trideset do štirideset konj: nekateri so bili šepavi, drugi so imeli kako drugo hibo; kočijaž Ivaško pa je celó pravil, da ni niti jednega celega komata pri hiši, da bi ga mogel konj nositi. Za to pa je bilo v sobah po prizadevanji Ane Vasilevne vedno vse čisto, priležno, svetlo in prijetno. Pozlačenje na okvirih zrkal bilo je res da že obledelo in okru-

šeno in Gavruško je bilo večkrat videti z luknjami na komolcih. A cvetlice na oknih bile so vsikdar sveže in zelene. Tla po sobah pometale so babe z metljami od dišečih trav, voščile jih ter drgnile s suknom. In dasiravno babica dostikrat ni imela novcev za najnujnejše svoje potrebe, dasiravno je pila čaj iz breznošega čajnika, se vendar možu kava za zajutrek ni prinašala drugače, kakor v srebernem kavniku z urezanimi cveticami na pokrovu in z ravno tako sladkornico. Samo ob novem letu služabništvo smetij ni metalo iz hiše, ampak jih je puščalo v kakem kotu za vratmi ali pod pečjó, da bi ne pometali iz doma ... sreče ...

A kaka „sreča“ bila je dana babici?

Ana Vasilevna je imela navado, po leti s knjigo na balkonu, a po zimi z nogovico naslonjeno na pomrznem oknu, po cele ure tako stati ter gledati preko vrta na cesto, držečo v daljno posestvo ob rečici Bogati.

Tam nahajal se je tudi „babičin raj“ ... In ta raj krstila je bila babica z imenom — Grunja (hruška).

To veselje doletelo je babico na jako čuden način. Nekega dne po leti je šla Ana Vasilevna v stari Prišibski vrt gledat, se li na mladih, od nje usajenih drevescih ne kruši zaveza od mraza. Ogle davala je jablane — „dobrega kristijana“, plodovitko in antonovko; ogledavala bergamote in debele rumene hruške ... Vse je bilo v najlepšem blagostanu. Natrgala si je cvetja ter že hotela oditi, kar ob deblu tenke hruške v sočni, visoki travi začuje nekak pisk ... Ana Vasilevna se pripogne ter oprezno odmakne travo. Pred njo valjalo se je v raztrganih povojih mičkeno dete, mahajoč okrog sebe z golimi nožicami in ročicami.

Pod hruško najdeno deklico nazvali so Grunjo, in babica jo je vzela za svojo, redila jo in vzgajala. Ko je Grunja izpolnila petnajsto leto ter je bila že dovolj izučena v čitanji in pisanji, v šivanji, gospodinjstvu, petji, dà, celo v igri na klavecinu, sklenila je Ana Vasilevna, ločiti se od nje.

„Devojka raste kot konoplja ter se lepša, da je strah!“ — mislila je babica sama pri sebi: „moji sinki prihajajo iz svojih polkov domov pogledat, sosedni častniki se tudi kot komarji pode

kulturnih društev, katerih smoter je pomadjariti vso Ogersko.

Mnenja vladne stranke in opozicije se le v toliko razlikujejo, da prva spoznava, da treba polagoma korakati k svojemu smotru, poslednja pa hoče nakrat imeti vse. Noben govornik od vladne strani si ni upal načelno izreči se proti samostojni ogerski vojski, temveč le na to so kazali, da se sedaj njihove želje izpolniti ne dajo. Ogerskej nedostaje sposobnih častnikov. Posebno višjih častnikov ni, ki bi bili popolnoma večji madjarščini, ker se je pred 1867. letom madjarščina v vojski zanemarjala. Pa tudi v tem oziru se zadnji čas razmere boljšajo. Vedno več častnikov zna madjarski in čez deset let, ko se bode sklepala nova vojna postava, bodo v tem pogledu razmere dosti ugodnejše.

Pa še nekaj drugega odvrta ogerske vladne pristaje, da še sedaj ne zahtevajo posebne ogerske vojske. To so vnanje razmere. Da gospode v Budimpešti v vnanji politiki pred vsem vodi sovražstvo do Rusije, je vsem znano. Temu pa neso povod le dogodki 1849. leta, ko so Rusi pri Vilagosu prisilili Madjare pokoriti se, kar seveda ne morejo lahko pozabiti, temveč tudi v obče strah pred slovanstvom. V ruskem narodu vidijo Madjarji ono moralno silo, katera daje tudi ogerskim Slovanom moč, da se morejo upirati potujčenju. Da ni mogočne slovanske Rusije, bi tudi zapadni Slovani poprej omagali v boji. Vsak uspeh Rusije je v nekem oziru uspeh vsega slovanstva, to čutijo v Pešti in zato zmatrajo za sveto dolžnost svojo, metati Rusiji polena pod noge.

Jedino madjarska politika je našo državo pripravila v neko nasprotje z Rusijo, ki je bila stoletja prijazna naši državi. Madjarska politika utegne celo pritirati do vojne z Rusijo in za ta slučaj je pa jako ugodno, da ostane vojska cele države združena. Ko bi Ogri dobili svojo vojsko, umakniti morali bi svoje polke iz Galicije. Sami poljski polki pa neso dovolj silni, da bi se mogli upirati ruskej moči kaj časa in kmalu bi ruska vojna sila prišla do ogerskih mej. Ničesar se pa Madjari bolj ne bojé, kakor Kazakov na ogerskih planjavah. Ko bi se vojska razdelila, bi se avstrijska vojska tudi s tako naudušenostjo ne bojevala, ko bi videla, da so vojno le Ogri zakrivili in da se bije le za ogerske interese, kakor sedaj, ko vojska pozna le jedno skupno državo.

Drugače seveda bode potem, če bi se razmere tako premenile, da bi se ne bilo bati vojske z Rusijo in ko bodo Madjari imeli dovolj lastnih častnikov. Vse odločnejše bodo zahtevali svojo vojsko. Kako malo v časti imajo našo vojsko, pokazali so bili jako dobro ob znani Jauskega aferi in ko je jeden prvih Peštanskih listov predrzno pisal o generalnem nadzorniku vse vojske, nadvojvodi Albrehtu. Kdor je imel tedaj le oči, videti je moral, kak duh vlada v narodu madjarskem.

Že sedaj madjarski upliv slabo upliva na našo državno polovico, toda še slabši bi, če bi se Ogrum dala še večja samostojnost. V Avstriji bi ne videli več z njimi združene države, na katero se treba kaj ozirati, temveč popolnem tujo deželo. Sami bi prekucevali kozolce, le kadar bi državo spravili v nevarnost, bi zopet začeli nas klicati na pomoč, da ne poginejo.

Skušnja poslednjih dvajsetih let je poučila

tu na okrog, in jeden izmed njih, tisti kartač s Srbskega, major Lučič, je posebno pričel pogledavati na Grunjo... Treba jo bode odmakniti kam dalje.

In Ana Vasilevna je s težkim srcem in vsa objokana Grunjo dala od doma. Preskrbela jo je z obleko in obutaljo, dobrimi nauki, blagoslovi in knjigami ter jo odpravila za Donec na Bogato pod nadzorstvo in varstvo starega, izkušenega, a bolehnega upravnika Fluga z Nemškega. A stari Flug je kmalu umrl. — „Nadomesti ga s Flugovko, — svetovala je babica možu: — vrla Nemka je! že vse tam opravljala, ko je še njen raniki živel. Tudi sedaj ne bode imela težav, saj je naša Grunja pri nji; skrbeli bosta nam za maslo in perutnino in pazili na ovce, konje in vse, kar imamo tam.“ Mož je dovolil.

Grunja se je privadila gospodarstvu ter v istini vse lepo upravljala. Z babico sta si često dopisovali. — „Krasno živim tukaj, milostiva gospa in kumica, — pisala je Grunja, — samo dolgočasim se. Kamor pogledam sama stapa, nikjer nika-kega sela ali gozda. Novo krilo je oddaljeno od

nas, da Madjari neso sposobni za državno upravo. Državo spravili so v velike dolgove, korupcija se je ugnezdila v vse urade. Izneverjenja se dogajajo dan na dan. Uradnik vzame denar, da bi ga nesel v drug urad, pa ga mej potom zgubi. Pravosodje kaj neredno posluje. Pri kasacijskem sodišči v Pešti se je že nakopičilo 7399 pravn, ki čakajo rešitve, pri kraljevem stolu pa celo 34.000. Pri sodiščih se že vrši tortura, kakor v srednjem veku. Tako je žandariski stražmojster v Battoyi, tri osebe zaprte zaradi tatvine, odvedel iz sodnijske ječe v žandarmerijsko kasarno, kjer jih je na razne način mučil, mej družim polival tudi z vročim oljem, ker neso hotele obstati zločinstva. Sodišče ga je pozneje obsodilo zaradi tega v šestmesečno ječo in da za tri leta zgubi službo.

V vojsko, ko bi jo dobili Ogri v roke, bi se tudi ugnezdila korupcija, kakor se je v druge urade. Na kak napredek vojske ni niti misliti v taci razmerah. Zaradi tega je čisto naravno, da oni krogi, katerim je na obstanku države največ ležeče ne morejo dopustiti, da bi se Ogrum dovolila svoja vojska. Po tem takem ni misliti, da bi dualizem mogel zadovoljiti kedaj Madjare.

Še večja nezadovoljnost je pa dualizem vzbudil mej družimi narodi onostran Litve. Nezadovoljni so Hrvatje in Srbi, torej one narodnosti, katere so osodipolni leti 1848 in 1849 največ storile za obstoj avstrijske države in habsburško dinastijo. Nič zadovoljnejši pa tudi neso Rusini, Rumuni in Ogerski Nemci. Vsi le hrepene, da napoči dan, ki jih osvobodi madjarske nasilnosti.

Če torej dualizem ni nikogar zadovoljil, temveč povsod vzbudil veliko nevoljo, ki ni v korist državi, je torej jako opravičeno teženje, da se mu naredi konec.

Z veseljem torej pozdravljamo posebno Slovani kakor vse pravi Avstrijci prizadevanje onih mož, ki delujejo, da se odpravi dualizem. Še le z odpravo dualizma začne se za avstrijske Slovane boljša doba.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani, 23. januarja.

Omenili smo že bili, da je „Tiroler Volksblatt“, objavil nek načrt novega šolskega zakona. Vsebinsko prvih sedmih paragrafov smo že omenili, danes nam je navesti vsebinsko še nekaterih drugih važnejših paragrafov. Po § 9. odločuje deželno šolsko oblastvo o učnem jeziku in o pouku kacega drugega jezika, zaslišavši one, ki šole vzdržujejo, v mejah obstoječih zakonov. Ta določba se torej bistveno strinja z dosedanjim dotično določbo. Po § 11. odločuje naučni minister, katere knjige se smejo rabiti v šoli, zaslišavši deželno šolsko oblastvo. Vsebinska učnih knjig in beril v verskih šolah mora ugažati verskemu prepričanju učencev. Tudi knjige za veronauk izbira deželno šolsko oblastvo, zaslišavši okrajno učiteljsko konferenco, vendar se smejo za veronauk rabiti le take knjige, katere je odobrilo cerkveno oblastvo. Po § 16. morajo na šolah z jednim samim učiteljem biti nastavljeni le učitelji ne pa podučitelji. Če pa smejo na deških šolah poučevati tudi učiteljice, o tem odločuje po § 19 deželna zakonodaja. §§ 20. do 25. obsejajo določbe o ponavljalni šoli. Ponavljalna šola je tudi verska ali mejverska. Deželna zakonodaja določuje število učiteljev, ki imajo poučevati v ponavljalni šoli, ter tudi odločuje, koliko so zavezani že defi-

delavskih izb, dobro obito ter toplo. Ograja krog dvora je visoka in trdna in na večer z Mino Karlovno vrata dobro zakleneva. Lan je v cvetji — vse polje je modro kakor krilo, katero ste mi poslali. Ovce so zdrave, — konji dirjajo okrog, da se zemlja trese, a pred vrtom in zelnikom na rečici Bogati naj se vaš skrije, mamica. V izobilji bode jabolk, sliv brez pešk, črešenj in belih sliv. Le preskrbite se z medom, kumica: vsega bodem porabila. In pa knjig mi pošljite, zvečer mi je grozno dolgčas. „Natalijo bojarsko hčer“ sem že prečitala... Ah, kako lepo! Ali ni izšlo nadaljevanje „Onégina“? ... Zadnjič je pri nas krmil trgovec, ki je zašel s ceste, pripovedoval je čuda o knjigi — „Gorje od uma“. Jako jo je hvalil in prepisanih je imel nekaj stihov... Pošljite mi jo. Flugovka ima mrzlico in tudi oči jo bolé. Imate li kakšne kapljice?“

Grunja izpolnila je šestnajst let. Bila je visoko vzrastla, temno-rusih las, polnih, krepkih prsij, rudečega obraza in široka čez pleča. Hodila je, malo dvigaje noge, govorila počasi, skoro nerada, ter zložno delala. Velike, sive oči gledale so milo...

nitivno nastavljeni učitelji poučevati na ponavljalni šoli na podlagi novega šolskega zakona. Število učnih ur ne sme biti manjše nego 4 in ne večje nego 10 na teden. §§ 26 do 30. urejajo meščanske šole. §§ 31. do 39. obsejajo določbe o obisku šole. Starši ne smejo pustiti otrok brez pouka, predpisanega na javnih šolah. Šolska dolžnost traje od 6. do 15. leta. Vsak otrok mora od 6. do 12. leta pohajati občno ljudsko šolo in potem do 15. leta ponavljalno šolo. Šolsko leto traje povsod 10 mesecev, 6 mesecev zimska in 4 mesece letna šola. Poslednje se morejo oprostiti učenci petega in šestega leta, če imajo zato važne uzroke. Druge olajšave more dovoliti le naučni minister, če je zato nujna potreba. Onim občinam, ki hočejo osemletno občno ljudsko šolo namesto ponavljalne šole, ima se dovoliti. Starši smejo pod oblastvenim nadzorstvom dati poučevati otroke doma ali pa v privatnih zavodih. Vsa učiteljska so po § 41. verska, vendar jih smejo obiskavati po § 42 tudi učenci drugih veroizpovedanj. Kakega veroizpovedanja da naj bode učiteljske, odločuje deželna zakonodaja z ozirom na prebivalstvo dežele.

Kakor morska kača vleče se v državnem zboru ogerskem generalna debata o vojnem zakonu. Kakor se je nadejati, bode ta teden končana in se bode glasovalo. Kakor se računa, bode vladna predloga vsprejeta z 80 glasovi večine. Pri nekaterih posamičnih paragrafih bode večina nekoliko manjša.

Vnanje države.

V Rusiji so nekda za letošnje leto nabrali mnogo več vojaških novincev, nego druga leta. Posebno mnogo vojaških novincev se je že poslalo k polkom, stoječim na zapadu. K vsaki stotnji prišlo je že najmanj 40 vojaških novincev, dočim je bilo odpuščenih jedva 20 starejših vojakov. Iz Orenburga so se premestili štirje eskadroni Kazakov v Kijev.

Italijani že čutijo žalostne posledice carinskega boja s Francijo. Prejšnja leta so Francozi po Italiji, kakor po drugih južnih pokrajinah, pokupili mnogo vina, ga doma umno priredili, deli v steklenice in za francoski pridelek razposlali po svetu. Sedaj pa Italijani svojega vina niti prodati ne morejo. Posebno otok Sardinija ima zaradi tega veliko škodo. Na tem otoku je velika gospodarska kriza, k čemur je mnogo pripomogel konkurs dveh velic denarnih zavodov. Sardinci so že prosili za pomoč vlado, ki se pa ne zmeni za njihove prošnje. Zaradi tega baje hočejo vsi sardinski poslanci odložiti svoje mandate. Nekateri listi jim pa to odsvetujejo in priporočajo, da naj se rajši odločno v zbornici potegnejo za deželo svojo.

Zbornica francoska vsprejela je nov vojni zakon, zavrnila vse spremembe senatove. Desnica je protestovala proti novemu vojaškemu zakonu, ker naklada deželi nova bremena in ker prejšnji vojaški zakon zavsem zadostuje potrebam dežele. Vojni minister je zagovarjal zakon, kajti Francija mora imeti 3 milijone vojakov za brambo dežele. V parlamentarnih krogih se dvomi, da bi senat pritrdil vojnemu zakonu v tej obliki, kakor ga je sklenila zbornica.

Najvišji turški duhovni dostojanstvenik, šejk-til-islam, je umrl dne 18. t. m. v Carigradu. Ime mu je bilo Ahmed Esad efendi ter je bil blizu 80 let star. To visoko službo je opravljal, odkar vlada Abdul Hamid. Oblast šejk-til-islama je velika. On je predsednik sodnje in duhovske korporacije ulemov, če tudi sam ni niti sodnja oseba, niti duhovnik, temveč le božji učenjak. Njegova glavna naloga je razlaga zakonov. Naslednikom umrlega imenoval je sultan dosedanega višjega sodca pri najvišjem sodišči, Bedrumi-Eumera efendija.

Volitve v grofijski svet Londonski izpale so za angleške liberalce jako ugodno. Voljenih je 118 zastopnikov, mej njimi 70 liberalcev. Izvoljeni sta tudi dve dami in vsled tega se bode v kratkem odločilo vprašanje, imajo li ženske res pasivno vo-

Ako je stala pri miru, mirno držeč roke in smehljaje se — bilo jo je veselje gledati. In kadar je pela, idoč na polje ali na vrt — bi jo bil človek kar poslušal.

„O, gotovo pojde na Bogato!“ — mislila si je Ana Vasilevna v skrbi za svojo rejenko in ljubosumna na moža: — „Serednja in Olšanka sta dosti bliže doma in kako zanemarjeno je vse tam, — a ne morem ga pregovoriti, da bi šel tja. In baš na Bogato, tako daleč, se mu bode zljubilo iti... Dà, dà, to si bo izmislil; in tudi major Lučič pojde z njim... Ni zaman Ivan Jakovlevič prišel praviti, da bode treba pogledati žrebišče. Jel je že puške snažiti, — pravi, da je tam dosti divjačine, lisic, dropelj... Vem gospodar, kakšno divjačino misli tvoj drug Srbin.“

S tužnim in boječim srcem vzdihovala je Ana Vasilevna, postala žalostna, naglo prebiralala igle pri nogovica ter neprestano mudila se pri oknu, skozi katero se je videla pot za Donec na Bogato.

A babičin strah je bil nepotreben. Grunja je skoro ušla vsakateri nevarnosti.

(Dalje prih.)

lilno pravico za take zastope. Če bodeta ostali v zbornici, se bode pa pokazalo, v koliko so ženske sposobne za resno politiko. Do sedaj so bili politiki o tem raznih mislij.

Francosko pomorsko ministerstvo je dobilo poročila iz **Tonkinga**, da so v Chochu-u zbrani roparji v okolici ropali in požigali. General Borguo des Bordes je dne 17. t. m. po hudem boju premagal roparje, ki so morali bežati. 1 častnik in 12 Evropecev bilo je ubitih v boju. General Borguo des Bordes je z vojniki odrinil na Chochu. Je li imel še kak drug boj z roparji, še ni poročil. — Tonking napravlja Francozom zares same težave. Koliko milijonov je že stal državo, koliko vojakov je že bilo ubitih ali je pa za raznimi boleznimi pomrlo v tej deželi, a še sedaj ni miru! Narod se ne upira več francoske oblasti, ko je spoznal, da nič ne opravi, pa razne močne roparske čete se še klattjo po deželi, da se zaradi njih ne more razvijati trgovina in blagostanje.

Dopisi.

Iz Ljubljane 21. januarja. [Izv. dopis.]

Včeraj zahtevala so moja opravila, da grem v Karlovško predmestje našega mesta, o katerem je sploh znano, da je v raznih zadevah najbolj zapuščeno, ter po pravici zasluži pridevnik: „Schöne Gegend, Kurja vas“. Mej potjo premišljuje, zakaj bi se za olepšanje tega premetsta kaj več ne storilo, začujem za sabo dveh za mano došlih mož pogovarjanje o nekem društvu, ki se namerava ustanoviti. Ko me dojdeta, radovedno povprašam, kaj pomeni njihov pogovor, na kar mi razložita to stvar. Pogovor nadaljeval se je o bralnem društvu, pomenu njegovem, ustanovitvi itd. tako, da pridemo v teh pogovorih tako daleč, da sem poizvedel, kdo je to misel vzbudil in koliko udov da je že. Zvedel sem pa tudi, da tamošnjih posestnikov ne misli nobeden k društvu pristopiti, da se jim dozdeva neumno in nepotrebno in še več! Tisti, ki sanjajo o veliki zavrednosti in izobraženosti se iz takega prekoristnega, za narodni razvoj prepotrebne družbe, posebno v Karlovškem predmestju — še norčujejo! Da si dajejo s tem sami sebi ne baš lepo spričevalo, to ve menda vsakteri mej njimi. Milovati jih moramo rekoč: „Bog odpusti jim, ker ne vedó, kaj delajo.“ Vzbuditelju te zdrave misli pa s tem kličem: Le vstrajno naprej, ne ozirajoč se na govorjenje in obnašanje tamošnjih močakov. Z vstrajnostjo prebije se vsa težava in človek, dovršivši delo, vidi, da njega trud lep sad rodi in spominja se besed Gregorčičevih:

„Dolžan ni samó, kar velevala mu stan,
Kar móre, to mož je storiti dolžan!“

Iz Ribnice na Dolenjskem 22. dne januarja [Izv. dop.] V nedeljo dne 20. januarja t. l. napravili smo v salonu g. A. Arkota letošnjo prvo predpusno veselico z naslednjim vspešnim: 1. Petje: Iv. pl. Zajc: „U boj“, F. Gerbič: „Bela“, Narodna: „Ljubljana pošta“, J. Leban: „Slovenska deklica“ 2. „Stara mesto mlade“ — vesela igra v jednem dejanji. Kakor so nas pevci in pekinje s svojim preciznim, ljubkim petjem še vselej iznenadili in nam prijetno zabavo delali, — tako so se i v nedeljo vse navedene točke prav gladko in dovršeno izvajale. Poznalo se je, da so se vsi jako potrudili; posebno hvalo pa zasluži gospe pevovoditeljica, ki se z izredno požrtvovalnostjo trudi, da se vedno nove pesni uče. Veliko zabave in smeha prouzročila je vesela igra „Stara mesto mlade“. Poleg vseh dobro izvršenih ulog, podal nam je gospod Steblovski (dr. T.) izvrstno podobo starikavega poročnika.

Po veselici bil je ples, katerega se je mladina obilno in dolgo v noč udeleževala.

Čisti dohodek veselice bil je namenjen zakladu za kanalizacijo Ribniškega trga in ker je bilo znatnih nadplačil, nabrala se je precejšnja vsota.

Upajmo, da bode še kaka jednako prijetna veselica v tem predpustu!

Domače stvari.

— (Trgovsko bolniško in penzijsko društvo v Ljubljani) imelo bode v nedeljo dne 27. t. m. dopoldne ob 11. uri v mestni dvorani izreden občni zbor. Na dnevnem redu je volitev jednega člana v ravnateljstvo za dve leti na mesto umrlega ravnatelja A. Dreota. Vabila razpošiljajo se jedino le v nemškem jeziku, kar je izvestno le Treunovo maslo. Mislimo, da bi se tako društvo lahko malo na noge postavilo in varovalo narodno ravnopravnost, kajti nemškutarije je davno že dovolj.

— („Brusa“) izšla je včeraj druga številka z raznovrstno vsebino in ličnimi podobami. Mej gradivom odlikuje se posebno J. Skalčeva črtica „Quasimodo“ in pa balada „O polnoči“, katerej so predmet Mahničevi „Večeri“.

— (Iz Ribnice) se nam piše, da je došel preteklo sredo tjakaj gosp. Friederik Braun, ces. kr. potovalni učitelj v naučnem ministerstvu, strokovnjak v rezbariji in struženji. Poslan je od gosp. naučnega ministra, da se tu na lici mesta prepriča o sedanjem stanju tukajšnjih domačih industrij, rešetarije in lončarije ter da bode pozneje stavil v naučnem ministerstvu primerne nasvete, kako bi se dali ti stroki povzdigniti na višjo stopinjo. Kakor čujem, ostane dalje časa tu, da se natanko osobno o vsem pouči in vse obhodi. Tukajšnji rodoljubi z veseljem pozdravljajo prihod tega gospoda in mu drage volje gredo na roko. L.

— (Iz Kamnika) se nam piše: Kako tud prosto kmetsko ljudstvo svoje prave učitelje čisla, so nam pokazali v Pečah, kjer so predsednikom krajnega šolskega sveta še le četrto leto tam bivajočega šolskega vodjo in učitelja gosp. J. N. Jegliča volili že drugič. Ker je ta gospod prvi učitelj tam, je gotovo to nov dokaz, da prosto ljudstvo ni sovražno novim šolam, če učitelj zna in hoče pravo pot hoditi, ki ugaja ljudem in gosposki.

— („Glavni dobitek“) Gospod lekarničar Močnik je že na drugem mestu izjavil, da on z glavnim dobitkom ni v nobeni zvezi. Kakor se nam javlja, imel je g. Fran Ferlin, trgovec v Kamniku Nastranovo srečko zastavljeno. Gospoda Ferlin in Nastran sta se res poravnala tako, da vsak dobi polovico, a kakor čujemo, s tem stvar še ni dognana, ker Nastranov zastopnik g. dr. Pirnat zahteva obljubljeno nagrado v znesku 10.000 gld.

— (Gosp. Josip Močnik,) lekarničar v Kamniku, nam gledé naših notic v 16. in 17. šte. pod naslovom „Glavni dobitek“ piše: „Ni res, da bi bil g. Nastran meni omenjeno srečko kdaj zastavil ali pa prodal. Vse navedene vesti o moji osebi so izmišljene in neosnovane, ker jaz nesem v nobeni zvezi z omenjenim dobitkom.“

— (Iz Velike Doline) se nam piše: Iz obljubljenega nekrologa o pokojnem, v Zagrebu umršem Tissottiju omejim se iz različnih razlogov le na nekoliko glavnih potez. Tissotti bil je poleg nekega družega (I.) naše občine II. pristni „prihajač“. Pričeti brez vse omike in popolnoma iz nič, končati pa z velikim „očenašem“ tisočakov, to so svojstva pravih prihajačev. Res so Tissottiju vsled neumorne delavnosti in podjetnosti rasli desetaki, — stotaki in tisočaki pa so mu vzrasli le po Jonkovih načelih. Narodna-gospodarska tvrdka „Svoboda-Brulec & Comp.“, znana po svojem delovanju v negativni prospeh in blagostanje naroda, izgubila je v njem vernega sodelavca in člana — dobro tretjino „železnega obroča“, občina pa nemirnega duha, ki je vsacemu še toli koristnemu podjetju načeloma nasprotoval in še malo dnij pred smrtjo proti novi šoli ščuval. Umrli je v 46. letu dobe svoje po hudi operaciji, zapustivši soprogo in sedmero otrok.

— (Iz Zagreba.) Ob ostalini Kalabarjevi proglasil se je konkurz. Kolikor se je dognalo, ponaredil je Kalabar za 50.000 menic.

— (S Krškega) se nam piše, da so vsled kôz zaprte sledeče šole v Krškem šolskem okraji: Raka, Studenec, Skocijan pri Dobravi, Krško, Leskovec, Šent Jarnej, Velika dolina, Čatež, Št. Rupert, Buče in sv. Duh.

— (Za lovce.) Tudi pri Kamnigoricu na travnikih ob Lipnici sta bili dve gozdni sluki ustreljeni, in sicer jedna dne 10. t. m., druga dne 20. t. m. Ta slučaj se skoro vsako leto ponavlja, ako je le jesen ugodna in je lani ravno o tem času in kraji g. P., železniški uradnik, dve gozdi sluki ustrelil. A bolj nenavadno je to, da je lovec Fran Resman dne 28. decembra t. l. nasečo zajko ustrelil, katera bi bila gotovo v malo dneh povrgla dvoje mladičev.

— („Dolenjsko pevsko društvo“) je v letu preteklem vrlo napredovalo, kakor razvidimo iz doposlanega nam poročila. Dohodkov imelo je 459 gold. 24 kr., troškov 379 gold. 18 kr., torej prebitka 80 gld. 6 kr. Število članov se je pomnožilo. Razven častnega člana, dr. A. Ferjančiča, bilo 71 izvršujočih članov (ženski zbor 32, moški zbor 39), 66 podpornih v Novem Mestu bivajočih, 63 vnanjih, vkupe 201 član. Društvo priredilo je Vodnikovo svečanost, veselico na korist pogorelcem na

Vinici, pevski večer, Preširnov večer, izlet v Metliko in izlet v Družinsko Vas. Vodstvo je naslednje: Predsednik g. Sturm Josip; podpredsednik gosp. Virant Tone; tajnik g. Bežek Viktor; blagajnik g. Kavčič Josip; arhivar g. Skalč Otmar; odborniki gg. Dev Edvard, Klinec Ignacij, Rosina Fran, Rosman Konrad; namestnika gg. Ambruž Valentin in Helmich Vaclav.

— (Vabilo kobčnemu zboru Ormuške čitalnice,) ki bode v nedeljo dne 27. januarja 1889 ob 1/4. uri popoldne. Dnevni red: 1. Poročilo predsednikovo o preteklem letu. 2. Poročilo blagajnikovo. 3. Volitev društvenega vodstva. 4. Predlog odbora o preinačenju pravil. 5. Slučajni predlogi. 6. Na večer prosta zabava. Ako bi občni zbor ob 1/4. uri ne bil sklepčen, vrši se drugi občni zbor isti dan ob 1/2. uri zvečer ter je pri vsakem številu društvenikov sklepčen. Odbor.

— (Delavsko podporno društvo v Trstu) pod pokroviteljstvom Njeg. Vis. cesarjeviča Rudolfa naznanja vsem družabnikom, družabnicam, prijateljem društva in ostalemu sl. občinstvu, da bode, kakor vsako leto, tudi letos dne 1. februarja tega leta veliki ples v bogati in jako okusno odčenem gledališču „Fenice“. Pri plesu bode igrala popolna vojaška godba pešpolka št. 87. Pred polnočjo plesalo se bode v raznih slov. oblekah narodni ples „Kolo“ in poseben ples, katerega je zložil za to veselico društveni pevovodja. Ustopnina 50 kr. — Začetek plesa ob 8. uri zvečer; traja do 5. ure zjutraj. — Ustopnice se dobé že zdaj v društvenem uradu; v prodajalnici g. Antona Žitka, Via Stadion šte. 1; v kavarni „Commercio“; pri vseh poverjenikih društva; zadnji dan pa le pri denarnici gledališča „Fenice“. Ker je namenjen čisti dohodek plesa pokojninskemu zalogu društva, priporoča vsem družabnikom in družabnicam, da se gotovo udeležé plesa in prosi sploh človekoljubno Tržaško in drugo občinstvo bližnjih krajev, da mnogobrojno počasti društvo s svojo navzočnostjo. Velikodušnosti se pri tej priliki ne stavijo meje.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 22. januarja. Nasproti poročilom v evropskih, osobito v francoskih listih, da so softi napravili zaroto proti sultanu in mu poslali pretilno pismo, javlja se „Pol. Corr.“ iz verodostojnega turškega vira, da so vse take vesti brez podlage.

Budimpešta 22. januarja. Na verižnem mestu bila danes zvečer plinova eksplozija. Del mosta je razrušen, tako da je na levi strani mostu promet za nekaj časa ustavljen. Izmej osob, ki so bile ob eksploziji na mostu, so nekatere malo poškodovane.

Peterburg 22. januarja. („Politische Correspondenz“) Parobrod „Konilov“, ki je rusko-abisinsko odposlanstvo prepeljal iz Odese v Aleksandrijo, so turška oblastva v raznih turških pristaniščih strogo preiskavala, ne da bi bila dobila kaj sumnega.

Atene 22. januarja. Danes dopoldne čutili so se tukaj močni potresi.

Peterburg 23. januarja. „Journal de St. Petersburg“ z zadovoljstvom zabeleži rusoljubiv članek v Dunajskem vojaškem istu „Reichswehr“ dostavljajoč, da bi se bilo že prej lahko tako pisalo. Postopanje Rusije je nepremenjeno, vedno jednako. Isti list izraža zadovoljstvo na članku v „Daily Telegraph“, v katerem se pouderja mirovno mišljenje carjevo. Rusija ostane zvesta svojemu prijateljskemu mišljenju in je tudi glede dobrih odnosajev k vsaki reciprociteti pripravljena.

Razne vesti.

* („Deševaja Biblioteka“) imenuje se zbirka ruskih del, ki je izdaja Sovorinova knjigarna v Peterburgu. Ta biblioteka je jako po ceni ter se more primerjati z nemško Recklamovo „Universalbibliothek“. Priporočati je Slovencem, zanimajočim se za rusko slovstvo. Posamični zvezki stanejo po 6, 10 do 20 kopejk. V tej biblioteki izšla so do sedaj že razna dela najboljših ruskih pisateljev. Sedaj je začela izhajati Karamzinova zgodovina ruske države v zvezkih po 20 kopejk.

* (Batumski mestni zbor) ni dovolil zavodu barona Rothschilda, da bi iz gorá, kjer dobivajo petrolej, položili cevi k morju, da bi po njih tekli, kakor voda po vodovodu. Tako so po cevih že napeljali petrolej k morji Nobelj, Šibajev in Burkhart. Rothschildovo prošnjo so pa v mestnem zboru odbili zato, ker veliki kapital že itak

preveč pritiska na ceno, da ne morejo manjši podjetniki shajati, kateri morajo v sodih voditi petrolej, ker nimajo toliko denarja, da bi dali položiti cevi.

(Napad na okrajnega sodnika.) Iz Blovice na Češkem se javlja: Ko je 16. t. m. okrajni sodnik Ivan Gross pregledoval ječo, vrgel mu je kaznenec klatež Fran Kraus skledo v obraz ter ga k sreči le lahko ranil.

(Obsodba.) V Budimpešti bil je 21. t. m. Oton Gnädig, ki je svoji soprogi hotel uliti vrelega svinca in jej nekda mejo brano pomešal šivank, poskušane umora krivim proglašen in obsojen na pet let v ječo in na petletno izgubo političnih pravic.

(Morilca zvedeli čez deset let.) Pred kakimi desetimi leti je bila vdova Marija Ivana Barut v S. Servolu umorjena. Vzlic vsem poizvedovanjem neso mogli zaslediti morilca. Sedaj se je pa pokazalo, da je morilec svak umorjene, Jurij Barut iz S. Servola. Barut nameraval je nedavno izseliti se v Ameriko. Ker pa ni dobil potrebnih legitimacijskih papirjev, je nakrat brez sledu izginil in ga do sedaj neso mogli dobiti.

(Zasledeni ponarejalci ustne vode.) Bilo je že omenjeno, da v obče po vsem civilizovanem svetu tako priljubljeno in razširjeno Anatherin ustno vodo zobozdravnik dr. J. G. Popp-a na Dunaji zlasti na Ogerskem v veliki meri ponarejajo in kvarijo. Ko je izdelovatelj v Budimpešti osnoval generalno zastopstvo za Ogersko, zmatral je načelnik generalnega zastopstva za dolžnost svojo, nastopiti večje potovanje po Ogerske, da bi enkrat naredil konec tem sleparijam. Uspeh tega potovanja je bil čudovit. Do sedaj je dal v 9 krajih na 10 mestih kakih 130 steklenic ponarejene Anatherin ustne vode konfiskovati in proti ponarejalcem začeti sodne korake. To stane sicer precej denarja, toda izdelovatelj hotel je enkrat prav korenito potrebiti, ker bi dober glas te že 40 let preskušene vode utegnil trpeti zaradi nespretnih ponarejanj dobičkaželjnih ljudi. Da se ponarejalec delo oteži in koristi velicemu občinstvu, sklenil je izdelovatelj, steklenice povekšati za polovico prejšnje količine. Izdelovatelj rad to žrtvuje z nado, da se bo občinstvo v bodoče bolj varovalo pred pokvarjenimi, ponarejenimi in družini ničvrednimi in nekoristnimi sredstvi. Cena Anatherinove ustne vodi dr. J. G. Popp-a je po velikosti steklenice 50 kr. do gld. 1.— in gld. 1.40. Zahtevaj le dr. Popp-a Anatherin ustno vodo, ker te sicer lahko prevari. To ustno vodo ima dvorni zobozdravnik dr. J. G. Popp na Dunaji, kjer naj se pismeno naroči, in vse lekarne, droguerije in parfumerije. (617—9)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

22. januarja.

Pri **Maličih**: Sauerbrun, Paulin, Wolf, Spielman z Dunaja. — Assert iz Vidna. — Pokorny iz Celja. — Ludwig iz Boh. Bistrice.

Pri **Slonu**: Steiner, Heller & Lowy z Dunaja. — Nastran, Hoffer iz Grada. — Harrasovic iz Bolonije. — Eisner s Hrvatskega. — Polainer iz Pulja. — Palfmayer iz Linca. — Bing & Lippitsch z Dunaja.

Pri **bavarskem dvoru**: Beloti iz Verone.

Umrli so v Ljubljani:

21. januarja: Aleksander Jenko, zdravnikov sin, 3 1/2 mes. star, Prešernov trg št. 3, za božjastjo.
22. januarja: Hormina Lainer, fotografova hči, 11 dni, Dunajska cesta št. 7, za otročjim krčem. — Janez Krajšek, delavčev sin, 2 mes., Kravja dolina št. 1, za krčem. — Meta Kramer, zaseboica, 63 let, Poljanski nasip št. 12, za prsno vodenico.

V deželnej bolnici:

21. januarja: Janez Kralj, delavec, 23 let, za vnetjem hrbtne mozga. — Marija Brajar, delavka, 50 let, za katarom v črevih.

Tržne cene v Ljubljani

dne 23. januarja t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 34	Špeh povojen, kgr.	68
Rež,	4 49	Surovo maslo,	90
Ječmen,	4 32	Jajce, jedno,	2
Oves,	3 09	Mleko, liter	7
Ajda,	4 32	Goveje meso, kgr.	54
Proso,	4 83	Telečje	48
Koruzo,	5	Svinjsko	44
Krompir,	2 14	Koštrunovo	32
Leča,	12	Pišanec	40
Grah,	13	Golob	20
Fižol,	11	Seno, 100 kilo	250
Maslo, kgr.	1	Slama,	232
Mast,	70	Drva trda, 4 metr.	60
Špeh frišen	52	„ mehka, 4	425

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
22. jan.	7. zjutraj	736.4 mm.	-6.8° C	sl. svz.	jas.	
	2. popol.	736.0 mm.	-0.2° C	m. vzh.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	736.4 mm.	-2.8° C	m. vzh.	jas.	

Srednja temperatura -3.3°, za 1.3° pod normalom.

Dunajska borza

dne 23. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	82.55	82.60
Srebrna renta	83.05	83.25
Zlata renta	111.35	111.20
5% marcna renta	98.—	98.05
Akcije narodne banke	886.—	887.—
Kreditne akcije	311.40	312.80
London	120.65	120.60
Srebro	—	—
Napol.	9.54 1/2	9.54
C. kr. cekini	5.67	5.67
Nemške marke	59.10	59.05
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	135 gld.
Državne srečke iz l. 1864	100	175
Ogerska zlata renta 4%	101	75
Ogerska papirna renta 5%	98	60
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	75
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	121
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	122	75
Kreditne srečke	100 gld.	183
Rudolfove srečke	10	21
Akcije anglo-avstr. banke	120	127
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	225	25

Kot igralec na klavirji

priporoča se

(39—2)

Alojzij Lesjak

z raznovrstno plesno zbirko za domače plesne in venčke za Ljubljano in na deželi. Stanuje: Ulice na Grad št. 8.

Uljudno naznanjam slavnemu p. n. občinstvu, da sem prevzela

gostilno

na Krakovski cesti št. 4

in da bodem točila najboljše vina, kakor tudi izvrstno pivo ter pripravljala dobra jedila.

Priporočam se za mnogobrojni obisk

z vsem spoštovanjem

Jerica Simončič,

(42)

krčmarica.

Na najnovejši in najboljši način

umetne (825—16)

zobe in zobovja

ustavlja brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije, — odstranjuje zobne bolečine z usmrtenjem živca

zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradeckega (čevljarskega) mostu, I. nadstropje.

Sveži

pustni krofi

dobé se vsak dan v

J. Förderl-ovi pekarni

v Lingovih ulicah.

(5—4)

40 letni renommée!

Profesorji c. kr. klinike na Dunaji, profesor Drasche, profesor Schnitzler, pok. profesor Oppolzer, kakor tudi več drugih slovečih zdravnikov zap. sujejo in priporočajo le pristno in svetovno slavno c. kr. dvornega zobozdravnika

Dr. P. POPP-a Anatherin ustno vodo

za vsakdanjo porabo, ker je boljše, nego vsaka druga zobna voda, kot preservativno sredstvo proti vsem zobnim in ustnim boleznim, priznana voda za grgranje pri kroničnih vratnih boleznih in neobhodno potrebna pri rabi mineralnih vod, katera, če se hkratu rabi z

Dr. POPP-a zobnim praškom ali zobno pasto,
ohrani vedno zdrave in lepe zobe.

Pri neprestani rabi dr. Popp-ovih zobnih sredstev se prepreči in odstrani rast drobnih glivic, za katere je ustna votlina tako ugodna tla, katere se lotijo zob, da začno gniti.

Dr. Popp-a zobna plomba je najboljša, z njo si vsak sam lahko zamaši votle zobe.
Dr. Popp-a zeljiščeno milo proti spuščanju vsake vrste in posebnost priporočljivo za kopelji.

Cena: Anatherin ustna voda v dvojno povekšanih steklenicah po 50 kr., gld. 1.— in gld. 1.40. — Anatherin zobna pasta v puščicah po gld. 1.22. — Aromatična zobna pasta à 35 kr. — Zobni prašek v škafličicah po 63 kr. — Zobna plomba v etuji gld. 1.—. — Zeljiščeno milo à 30 kr.

Pred kupovanjem ponarejene Anatherin ustne vode, ki je po analizi le iz kislin upravljeni preparat, s katerim se zobje prezgodaj uničijo, se izrecno svari. (615—18)

Dr. J. G. POPP, Wien, I., Bognergasse Nr. 2.

Dobiva se v Ljubljani pri lekarnih J. Swoboda, V. Mayr, U. pl. Trnkoczy, E. Birschitz, G. Piccoli, dalje pri trgovcih C. Karinger, Vaso Petričič, Edvard Mahr, Peter Lassnik, bratje Krisper; v Postojni: Fr. Baccarich, lekar; na Krškem: F. Bönches, lekar; R. Engelsberger, trgovina z galanterijskim blagom; v Idriji: J. Watto, lekar; v Kranji: K. Šavnik, lekar; Martin Pettau, trgovec; v Škofji Loki: C. Fabiani, lekar; v Kočevju: J. Braune, lekar; v Ajdovščini: M. Guglielmo, lekar; v Ljuti: J. Beneš, lekar; v Metliki: Fr. Wacha, lekar; v Radovljici: A. Roblek, lekar; v Novem mestu: F. Haika, D. Rizoli, lekarja; A. Gustin, trgovina z galanterijskim blagom; v Kamniku: J. Močnik, lekar; v Trebnjem: J. Ruprecht, lekar; v Crnomlju: J. Blažek, lekar; v Vipavi: A. Leban, lekar.

v najem se daje
prodajalnica
tik ceste na deželi.
Kje? pove upravnistvo „Slov. Naroda“.

(44—1)

Svetovna razstava v Bruslju 1888 srebrna svetinja. Odlikovalne svetinje. Higijenična razstava v Parizu 1888 zlata svetinja.

Tovarniška zaloga sukna
EDVARDA CERHAK-A v KRNOVU
(Jägerndorf — Avstrijska Šlezija)
priporoča priznano dobro

Krnovsko
sukno in blago iz ovčje volne

Izdelke po izvornih tovarniških cenah.

Kompletne, bogato izbrane zbirke vzorcev so gospodom krojačem in razprodajalcem na drobno na zahtevanje nefrankovane na razpolago, iz katerih se lahko preverijo, kako korist bodo imeli, če bodo blago dobivali naravnost iz Krnova (Jägerndorf). — Za dobro blago in točno pošiljanje se jamči.

ČEBELNO-VOŠČENE SVEČE
prodaja
PAVEL SEEMANN v LJUBLJANI.
(855—11)